

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Bjelovaru
Stalna služba u Garešnici
Garešnica, V. Nazora 22

Poslovni broj: P- 242/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru Stalna služba u Garešnici po sutkinji Dajani Gabud Jandoš kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Gordane Mlinarić iz Garešnice, Matije Gupca 79, OIB: 39126783504, zastupane po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Volić & Ružička & Cabadaj Cafuta d.o.o., Garešnica, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, zastupane po Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta iz Zagreba, radi isplate, radi isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 16. lipnja 2026. godine, u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu presude 23. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja kao osnovan koji glasi:

"Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 da tužitelju GORDANI MILNARIĆ iz Garešnice, Matije Gupca 79, OIB: 39126783504 isplati iznos od 2.857,36 € zajedno sa zateznom kamatom koja se obračunava od dana podnošenja tužbe odnosno 31.05.2019. i to po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022., a od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena do 31. prosinca 2023. godine, od 1. siječnja 2024. godine po stopi koja određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, pa sve do isplate, sve u roku 15 dana."

II. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu iznosa preko dosuđenog 2.857,36 eura iz toč. I. izreke pa do ukupno zatraženog 9.397,58 € zajedno sa potraživanim zakonskim zateznima kamatama na taj iznos kao neosnovan, kao i zakonske zatezne kamate na dosuđen iznos od 2.857,36 € iz toč. I. izreke, koje bi se obračunavale prije dana podnošenja tužbe odnosno dana 31.05.2019., kao neosnovan.

III. Odbija se prigovor tuženika radi prebijanja kojim traži utvrđenje postojanja tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 31.773,79 kn/ 4.217,11 € po preplati utvrđenoj konverzijom i u iznosu od 6.049,23 € kn kao iznos za koji je provedbom konverzije tuženik umanjio tužitelju neotplaćenu glavnicu sve uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću na isti iznos od 1.10.2015. do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO-a (NN 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) i to uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, kao neosnovan.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak ovog postupka u iznosu od 1.688,47 € zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope iz članka 29. st. 9. Zakona o obveznim odnosima za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine za svako polugodište, od dana donošenja presude tj. dana 23.07.2026. do dana isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Kod ovog suda tužitelj je podnio 31.05.2019. dana tužbu protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Jadranski trg 3/a, Rijeka, radi isplate preplaćenih iznosa po osnovi nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope jednostranom odlukom banke u Ugovoru o kreditu od 09.11.2007. Preinakom tužbe od 31.05.2023. potražuje isplatu i razlike u glavnici utvrđenoj prilikom konverzije i iznosa glavnice koji proizlazi primjenom nišetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivosti ugovorene kamate jednostranom odlukom tuženika.

2. U tužbi se navodi, da su stranke dana 01.08.2007. zaključile Ugovor o kreditu broj 718-50-4295749 te je tim Ugovorom tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u iznosu od 49.614,00 CHF, kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan isplate sa rokom otplate od 156 mjeseci. Tijekom otplate kredita kamatna stopa je više puta mijenjana na štetu tužitelja sukladno odredbi čl. 2. Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odlukom banke, a koja je utvrđena nepoštenom i nišetnom presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. kojom je potvrđena u tome dijelu presuda P-1401/12 Trgovačkog suda u Zagrebu od 04.07.2013. Nadalje presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018., utvrđene su nepoštenim i ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te tužitelj temeljem čl. 502 c Zakona o parničnom postupku na istima

temelji zahtjev i tvrdnju o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivosti kamatne stope jednostranom odlukom tuženika. U tužbi se navodi, da su stranke 09.02.2016. zaključile Aneks uz predmetni ugovor o kreditu sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, no provedbom konverzije tužitelj nije oštećen za preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom tuženika i valute CHF, te je tuženik prema okvirnom izračunu sačinjenom za potrebe postupka ostao dužan tužitelju iznos od 5.751,20 kn s osnova preplaćene kamate, a 55.384,87 kn s osnova preplaćenih iznosa uslijed primjene valutne klauzule. Tužitelj je podneskom od 13.06.2023., prije zaključenja prethodnog postupka (zaključen prethodni postupak dana 08.07.2024.,) preinačio tužbeni zahtjeva na način da od tuženika potražuje i isplatu razlike u glavnici utvrđenoj prilikom konverzije i iznosa glavnice koji proizlazi primjenom ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivosti ugovorene kamate jednostranom odlukom tuženika, u iznosu od 1.283,43 € (čime je i povećan ukupan iznos potraživanja na 9.397,58 €) čemu se protivio tuženik, međutim sud je preinaku ocijenio u smislu članka 190. st.2 Zakona o parničnom postupku svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama. Nakon što je provedeno financijsko vještačenje tužitelj je podneskom od 14.10.2024. postavio tužbeni zahtjev na ukupan iznos od 8.895,08 €, a tuženik se sniženju zahtjeva u pogledu preplate po ništetnoj odredbi o kamati i valuti te preinaci/povišenju za razliku glavnice protivio. Podneskom od 06.06.2025. nakon što je provedena dopuna financijskog vještačenja, tužitelj je postavio tužbeni zahtjev na način, da potražuje od tuženika isplatu iznosa od ukupno 7.589,25 € po već utuženim osnovama, sve sa zateznom kamatom od 01.10.2015. time da navedeni iznos uključuje iznos/razliku koja preostaje nakon što se od utvrđene pozitivne razlike kamate, pozitivne razlike tečaja, zatezne kamate na preplaćene iznose pozitivne razlike kamate i tečaja, i razlike glavnice umanju iznos priznat kao preplata iz konverzije od 4.163,19 €. Tuženik se protivio sniženju zahtjeva, pa je sud odlučivao o najviše postavljenom tužbenom zahtjevu tijekom postupka u iznosu od 9.397,58 €.

3. U odgovoru na tužbu istaknut je prigovor mjesne nenadležnosti, o kojemu je pravomoćno odlučeno rješenjem Županijskog suda u Zagrebu GŽ-1458/2020-2 od 13.04.2021. kojim je potvrđeno rješenje ovoga suda P-430/2019-8 od 02.12.2019., a kojim je odbijen prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda kao neosnovan. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe prigovor zastare. Tuženik smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan i promašen već s osnova činjenice što su stranke sklopile Aneks predmetnom Ugovoru o kreditu, čime je provedena konverzija kredita sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakon o potrošačkom kreditiranju N.N. 102/2015, pri čemu se ističe da je tuženik bio zakonski obavezan ponuditi tužitelju sklapanje Aneksa, dok je tužitelj bio taj koji je odlučivao o tome želi li ili ne izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom, te je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. Konverzijom su stranke retroaktivno izmijenile ugovorne odredbe na koje se tužitelj poziva da su ništetne, kao da iste nikada nisu niti postojale, a predmetni ugovor je nastavljen kao da je bio od početka vezan za valutu u EUR s kamatnom stopom primjenjivom za kredite u EUR. U podnesku od 17.10.2019. osporava da bi ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj ugovornoj kamatnoj stopi bile ništetne, jer su odredbe bile uočljive, jasne i razumljive. Tužitelj je mogao birati između ugovora uz valutnu klauzulu u CHF ili u EUR ili pak uzeti kumski kredit. Navedenim podneskom, a prije zaključenja prethodnog postupka (prethodni postupak zaključen dana 08.07.2024.), za slučaj da sud ocijeni osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik je

stavio prigovor radi prijeboja, kojim predlaže sudu utvrditi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 31.773,79 kn/ 4.217,11 €, koji je iznos tuženik tužitelju prilikom konverzije utvrdio kao pretplatu, a koji iznos je korišten za pomirenje budućih anuiteta. Podneskom od 21.10.2021. tuženik je proširio prigovor prijeboja tako da je uz postojeći zahtjev postavio zahtjev za utvrđenje tražbine tuženika prema tužitelju i za iznos od 6.049,23 €, kao iznos za koji je provedbom konverzije sukladno ZPK, tužitelju smanjena neotplaćena glavnica.

4. Ovaj sud je dana 27.10.2025. donio presudu u ovome predmetu, kojom je dosudio tužitelju samo zatezne kamate na preplaćene iznose po ništetnim ugovornim odredbama o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika iz predmetnog ugovora o kreditu u CHF, međutim povodom žalbi stranaka presuda P-457/2024-63 od 27.10.2025. je ukinuta odlukom Županijskog suda u Zagrebu GŽ-176/2026-2 od 10.03.2026. i predmet vraćen ovome sudu na ponovno suđenje uz obrazloženje "korisnici kredita ne mogu kumulirati preplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije već imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. U ovom predmetu prvostupanjski sud je između ostalog propustio utvrditi postoji li takva razlika te je u tom smislu činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.", te je dana uputu sudu, da u ponovnom postupku utvrdi koji bi iznos tužitelju kao korisniku kredita pripao temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu i taj iznos staviti u omjer s dobivenim iznosom temeljem provedene konverzije te tek nakon toga odlučiti o tužbenom zahtjevu tužitelja.

5. U ponovljenom postupku stranke nisu predložile dopunu financijskog vještačenja, a u međuvremenu je i donesena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025-21 od 27.05.2026., u kojoj je izrečen stav "Petrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

6. Sud je imajući u vidu navedeno u toč. 5. obrazloženja, u postupku izvođenja dokaza ponovno izvršio uvid u dokumentaciju dostavljenu uz tužbu koju čine; Ugovor o kreditu broj 718-50-4295749 od 01.08.2007., Otplatni plan (list 6-41 spisa), u dokumentaciju dostavljenu uz odgovor na tužbu koju čine; dopis tuženika od 15.01.2016. s priloženim otplatnim planom, izjava tužitelja o prihvatu konverzije od 08.12.2015., dopis o provedenoj konverziji (list 201-223), promotivni uvjeti RBA Flexi stambenih kredita, zahtjev tužiteljice za kredit, ispis članka iz Obvezno pravo (list 327-344). Pročitani su nalaz i mišljenje sudskog vještaka Marijane Matijević iz Bjelovara (list 433-445, 470-481, 501-508). Pročitani su iskazi tužiteljice. Tuženik je na ročištu održanom dana 08.07.2024. odustao od predloženog saslušanja svjedokinje Dijane Prka nekadašnje djelatnice tuženika, te ostao kod svjedoka javne bilježnice Branke Škalički. Međutim,

kako je tuženik odustao od saslušanja svjedokinje Dijane Prka, svoje bivše djelatnice, sud je odbio prijedlog za saslušanjem javne bilježnice Branke Škalički, jer ista nije sudjelovala u pregovorima oko zaključenja predmetnog ugovora pa niti ne može imati saznanja o načinu pregovora između stranaka.

7. Temeljem provedenih dokaza i njima utvrđenog činjeničnog stanja sud je presudio kao u izreci odluke iz slijedećih razloga;

- među strankama nije bilo sporno da su iste zaključile dana 01.08.2007. Ugovor o kreditu broj 718-50-4295749, te je tim Ugovorom tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Banke važećem na dan puštanja kredita u opticaj u iznosu 49.614,00 CHF. Namjena kredita je bila stambeni kredit za ostale namjene. Člankom 2. određeno je, da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s važećim odlukama banke i u trenutku ugovaranja iznosi 4,95%. Člankom 7. navedenog ugovora određeno je, da će se povrat obveza iz tog ugovora obračunati po srednjem tečaju banke za CHF (VALUTNA KLAUZULA) važećem na dan dospijeca, a anuiteti kredita dospijeva na naplatu zadnjeg dana u mjesecu.

- uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine utvrđeno je, da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine u dijelu u kojem je presuđeno, da je ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine, potvrđena je.

- uvidom u javno objavljenu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je o tužbi Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka među kojima je i ovdje tuženik, odlučeno na način, da je utvrđeno, kako je tuženik u razdoblju

od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. godine, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine u navedenom dijelu, presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine je potvrđena.

- iz Dodatka Ugovoru o kreditu br. 718-50-4295749 od 09.02.2016. (list 30-35) proizlazi, da je tužiteljica prihvatila ponuđenu po tuženiku konverziju sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju svog kredita po osnovnom ugovoru u kunski kredit sa valutom u EUR, te je dakle i provedena konverzija s danom 30.09.2015. Prilikom konverzije tužiteljici je priznata preplata u iznosu od 4.163,19 € (čl.4 Dodatka Ugovoru).

8. Po ocjeni ovog suda na pravni odnos stranaka vezano za predmetni Ugovor o kreditu primjenjuje se pravno utvrđenje iz postupaka kolektivne pravne zaštite, a kako to proizlazi iz navedenih presuda, odnosno utvrđenje ugovornih odredbi o promjenjivim kamatnim stopama jednostranom odlukom banke i valutnoj klauzuli, nepoštenim i ništetnim, jer je **tužitelj** u predmetnom slučaju **imao status potrošača** u skladu s odredbom članka 3. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 93/03), kojom je određeno, da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tijekom postupka je utvrđeno, iskazom tužitelja te izvršenim uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, da je tužitelj zaključio predmetni ugovor, jer joj je bio potreban novac za isplatu suvlasničkog dijela na nekretnini iza njenih roditelja u kojoj je tada i živjela. Stoga, imajući navedeno u vidu, a pri tome uzimajući u obzir da se tužiteljica poziva na već navedena utvrđenja iz postupaka kolektivne pravne zaštite, ista se i primjenjuje u ovome predmetu sve temeljem odredbe članka 502.c Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19-dalje ZPP) i članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br.41/14 i 110/15). Uzimajući u obzir navedeno, odnosno djelomičnu ništetnost predmetnog Ugovora koja se odnosi na ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, i preplaćene iznose proizlazi da se na pravni odnos stranaka primjenjuje početno ugovorena kamatna stopa (4,95%) kroz cijelo vrijeme otplate kredita po osnovnom ugovoru do 01.01.2014., od kada je u primjeni zakonom određena kamatna stopa od 3,23 % Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (N.N.143/13), te ju je tuženik kao takovu i primjenjivao, pa sve do dana izvršene konverzije 30.09.2015. i tečaj CHF u odnosu na HRK kakav je bio na dan sklapanja Ugovora o kreditu.

9. Odredbom čl. 19.b. ZID ZPK/15 propisano je osnovno načelo konverzije i to da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Nastavnom odredbom čl. 19.c st.1. ZID ZPK/15 propisan je način izračuna konverzije kredita. Dakle, imajući u vidu odredbom čl. 19.c ZID ZPK/15 propisani način konverzije, time da tužitelj niti ne tvrdi da bi predmetni Aneks ugovoru o kreditu bio sklopljen protivno odredbama ZID ZPK/15 i da njegovu valjanost tijekom postupka nije doveo u pitanje, a u svezi čega iz nalaza i mišljenja financijske vještakinje proizlazi i da su sve uplate tužitelja uključene u izračun konverzije i da je konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZID ZPK/15, povezujući navedeno sa pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Gos-1/2019 prema kojemu sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, te da Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj: U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 ocijenivši isti usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske, istaknuvši istodobno da ZID ZPK/15 ima legitimni cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprečavanja nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprečavanja produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera razmjerna legitimnom cilju koji se želi postići, to nepoštene (i ništetne) ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora o kreditu nakon sklapanja Aneksa od 09.02.2016. nisu obvezivale tužitelja, jer su zamijenjene na način kao da je za cijelo ugovoreno vrijeme kredit bio ugovoren s valutnom klauzulom u EUR uz promjenjivu kamatnu stopu za kredite s valutnom klauzulom u EUR, pa je u tom smislu ostvaren neobvezujući učinak nepoštenih ugovornih odredbi sukladno čl. 102. st. 1. ZZP/07, jer kada je riječ o pravnim posljedicama nepoštene ugovorne odredbe u potrošačkim ugovorima takvu ugovornu odredbu, u načelu, valja smatrati kao da nikada nije postojala (ništetnost djeluje *ex tunc*).

9.1. Parnične stranke su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu br. 718-50-4295749 od 09.02.2016. izvršile konverziju kredita u skladu s prisilnom odredbom čl. 19.c ZID ZPK/15 na način, da su sve uplate tužitelja bile uključene u izračunu konverzije kako proizlazi iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka, stoga Dodatak ima restitucijski učinak za tužitelja u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe koje su bile sadržane u Ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF bez obzira na to što ZID ZPK/15 ne predviđa, da se iznosi koji su plaćeni na temelju ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF vraćaju tužitelju, nego se iskorištavaju u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Sporazumom/Aneksom ugovoru o kreditu. Zbog toga, prema shvaćanju ovog suda, koje je u skladu s odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025-21 od 27.05.2026., tužitelju ne pripada zahtijevani novčani iznos s osnova ništetnih odredbi (Valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa jednostranom odlukom tuženika) Ugovora o kreditu, jer u imovini tuženika više nema imovine tužitelja, koju bi stekao bez pravne osnove i koju bi primjenom čl. 1111. ZOO-a bio u obvezi vratiti tužitelju. Štoviše, Dodatkom je tužitelju utvrđena preplata iznosa od 4.163,19 € koja je iskorištena po sporazumu za

namirenje budućih uzastopnih anuiteta po konvertiranom kreditu. Uz navedeno tuženik je priznao tužiteljici i razliku u glavnici u visini od 6.049,23 €, te utvrdio da ista u tom iznosu prestaje. Dakle, pravno je shvaćanje ovog suda, da je tužitelj sklapanjem predmetnog Dodatka ugovoru od 09.02.2016. restituiran za nepoštene ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi koje su sadržane u Osnovnom Ugovoru o kreditu od 01.08.2007., kao i po osnovi razlike glavnice od 1.408,76 € (po vještačkom nalazu) koja proizlazi iz takvih ništetnih ugovornih odredbi, jer ga navedene ugovorne odredbe ne obvezuju, a isplate koje je temeljem njih izvršio vraćene su u njegovu imovinu na način da su iskorištene za njegov račun u ispunjenju valjane obveze preuzete sklapanjem 09.02.2016. Dodatka osnovnom ugovoru.

9.2. Međutim, ostaje činjenica, da je utvrđeni preplaćeni iznos s osnova ništetnih ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu jednostranom odlukom tuženika po vještačkom nalazu pozitivna razlika u iznosu od ukupno 7.486,32 € tuženik držao bez pravne osnove od dana kada su mu pojedini mjesečni iznosi plaćeni do dana obračuna konverzije (30. rujna 2015.), te da o tom pitanju ZID ZPK/15 kao specijalni zakon u odnosu na Zakon o zaštiti potrošača i Zakon o obveznim odnosima, nije ništa uredio. Odredbom čl. 2. st. 2. ZZP/07 propisano je, da će se ako tim Zakonom nije drukčije određeno na obveznopravne odnose primijeniti odredbe Zakona o obveznim odnosima, te je i čl. 4. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 41/14, 110/15, dalje: ZZP/14) koji je bio na snazi u vrijeme stupanja na snagu ZID ZPK/15 bilo propisano, da se ako posebnim zakonima iz stavka 1. ovoga članka ili ovim Zakonom nije drukčije određeno, na obveznopravne odnose između potrošača i trgovca primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima. Stoga Dodatak osnovom ugovoru od 09.02.2016. nema restitucijski učinak za tužitelja u odnosu na zatezne kamate koje su tekle na pojedine iznose koje su plaćene na ime nepoštenih odredbi ugovora o kreditu o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika. Stoga u skladu s općim pravilom iz čl. 1115. ZOO-a tužitelju pripada pravo na isplatu zateznih kamata koje su tekle od dana plaćanja pojedinih iznosa na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o otplati kredita uz valutnu klauzulu u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika sadržanih u Ugovoru o kreditu do dana 30. rujna 2015. s kojim danom je provedena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Naime, imajući u vidu razloge ništetnosti predmetnih odredbi Ugovora o kreditu koje je unaprijed sastavio tuženik i o kojima nije informirao tužitelja, dakle njihovu nepoštenost u smislu čl. 96. st. 1. tada važećeg ZZP/07, jer su protivno načelu savjesnosti i poštenja stvarale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, tuženik je iznose koje je na temelju tih ugovornih odredbi primio od tužitelja držao do konverzije kao nepošteni stjecatelj. Obzirom da prema čl. 1115. ZOO-a nepošteni stjecatelj vraća stečeno bez osnove sa zateznim kamata od dana stjecanja, tuženik je, osim iznosa koje je primio na ime ispunjenja nepoštenih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjive kamatne stope jednostranom odlukom tuženiku, a koji su iskorišteni za ispunjenje obveze tužitelja preuzete valjanim Dodatkom osnovnom ugovoru od 09.02.2016., na dan obračuna konverzije, s kojim danom je prestala obveza vraćanja, dugovao istome i zatezne kamate koje su na pojedine iznose, koje je stekao na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, tekle od dana kada ih je primio pa do dana obračuna konverzije 30. rujna 2015., a iznose prema nalazu vještaka (list 508) 2.857,36 €. Izneseno pravno shvaćanje podudarno je s pravnim shvaćanjem iz Odluke proširenog

vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27.05.2026. izrečenim u Rev-457/2025-21 od 27.05.2026. Sukladno navedenom sud smatra, da postoji obveza tuženika plaćanja nepodmirenih zateznih kamata na iznose plaćene s osnova nišetnih odredbi Ugovora o kreditu i to od dana plaćanja do 30. rujna 2015. s kojim danom je izvršen obračun konverzije sukladno Dodatku od 09.02.2016.

10. Uzimajući u obzir sve navedeno, sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim u dijelu kako je naznačeno u toč. I. izreke presude, dok je u preostalom dijelu kao neosnovan odbijen, kako je označeno u toč. II. izreke, time da je odlučivao i o dijelu tužbenog zahtjeva tužitelja koji je snižen po tužitelju tijekom postupka, jer se tuženik protivio djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva.

11. Visinu tužbenog zahtjeva sud je procjenjivao prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka Marijane Matijević. Iz nalaza i mišljenja te dopune sudskog vještaka (list 433-445, 470-481, 501-508,) proizlazi, da je tužitelj kao korisnik predmetnog kredita više platio tuženiku zbog promjenjive kamatne stope/pozitivna razlika 698,00 €, tečaja/pozitivna razlika 6.787,68 € u odnosu na početnu kamatnu stopu i početni tečaj CHF, po osnovi razlike glavnice 1.408,76 €, dok zatezne kamate na preplaćene iznose od dana plaćanja do konverzije iznose ukupno 2.857,36 €. Iz nalaza sudskog vještaka proizlazi, da je kod konverzije na dan 30.09.2015. utvrđena preplata u iznosu od 4.163,19 €. Sud nije našao razloga za sumnju u sačinjen nalaz i mišljenje sudskog vještaka, jer je isti postupio po nalogu suda danom prilikom određivanja zadataka vještačenja, pa je sud istoga u cijelosti prihvatio. Stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka, niti su predlagale neposredno saslušanje vještaka, pa ga sud nije niti saslušavao.

12. Tužitelju su priznate kamate na dosuđen novčani iznos u toč. I. izreke u skladu sa čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, po kojoj odredbi se na iznos neisplaćenih kamata mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu, a to je u predmetnom slučaju dan podnošenja tužbe, pri tome uzimajući u obzir odredbu članka 1115. i 29. Zakonu o obveznim odnosima.

13. Razmatrajući istaknuti prigovor zastare po tuženiku, sud je imao u vidu da se tužitelj poziva na presudu iz predmeta P-1401/12 Trgovačkog suda u Zagrebu, na temeljem čl. 502.c Zakona o parničnom postupku iz kojega potječu pravomoćne sudske odluke, a radi se o kolektivnom sporu kojim je utvrđena nišetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018., te je rok zastare počeo teći, od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora, pri tome uzimajući u obzir pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora, stoga, u predmetima u kojima se primjenjuje pravno shvaćanje iz presude o kolektivnoj tužbi na temelju članka 502.c ZPP, a u ovoj pravnoj parnici se kako je naprijed obrazloženo primjenjuje, rok zastare koji iznosi 5 godina sukladno čl. 1111. i 225. Zakona o obveznim odnosima, nije počeo teći prije pravomoćnosti presude u kolektivnom sporu,

odnosno zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu kojom je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018., pa imajući u vidu da je tužba u ovome predmetu podnijeta 12. lipnja 2019., nije nastupila zastara. Stoga niti zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose /razlika po valuti i kamati/ nije u zastari. Što se tiče preinačenog tužbenog zahtjeva vezano za utvrđenu razliku u glavnici prilikom konverzije, obzirom da ista također proistječe iz ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli, a da je preinaka izvršena 13.06.2023. u vrijeme kada još nije nastupila zastara potraživanja po osnovi ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli (14. lipnja 2023.) nije nastupila zastara niti ovoga tužbenog zahtjeva.

14. U pogledu navoda tuženika da Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14) odredbom članka 118., odnosno članka 138.a (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13) definira pravnu osnovu tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz Kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnova presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete, sud smatra da je osnovna posljedica ništetnosti ugovora prema članku 323. stavak 1. ZOO to što je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, pa se zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe ima smatrati zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove sukladno članku 1111. Zakona o obveznim odnosima. Presuda u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača ne obvezuje sudove samo u postupcima radi naknade štete, kako to pogrešno smatra tužena, budući da odredbu članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača ne treba tumačiti gramatički, nego teleološki. Uzimajući u obzir navedeno, nije niti osnovan prigovor zastare koji je tuženik istaknuo, jer smatra da bi se trebao primijeniti trogodišnji zastarni rok, jer se dakle ne radi o postupku o naknadi štete, već povratu stečenog bez osnove i općem zastarnom roku od 5 godina sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (N.N.33/05).

15. Tuženik je istakao prigovor prijeboja iznosa od 31.773,79 kn, kao iznosa koji bi prilikom konverzije bio uzet tužitelju kao preplaćen. Međutim iz vještačkog nalaza kako je već ranije obrazloženo u toč. 9, utvrđen iznos preplate kod konverzije po zaključenom Dodatku osnovnom ugovoru iznosi 4.163,19 €. Kao što tužiteljici ne pripada povrat preplaćenih iznosa po valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi uslijed činjenice, da je zaključen između stranaka Dodatak osnovnom ugovoru koji je od 09.02.2016. regulirao obvezni odnos između stranaka, te je preplata utvrđena prilikom konverzije korištena u daljnjoj otplati konvertiranog kredita, tuženik neosnovano ističe prigovor prijeboja, a sve kako je već obrazloženo. Isto vrijedi i u svezi prigovora prijeboja iznosa od 6.049,23 € za koji iznos tuženik tvrdi, da je tužitelju smanjena neotplaćena glavnica. Navedeno je regulirano i utvrđeno važećim Dodatkom osnovnom ugovoru, za koji nije utvrđeno, da bi bio ništetan, pa isti obvezuje stranke. Stoga nema osnove po kojoj bi taj prigovor trebalo uvažiti i prebijati dosuđeni iznos tužiteljici po osnovi pripadajućih zateznih kamata na preplaćene iznose po osnovi ništetnih ugovornih odredbi, a koje nisu bile predmetom rješavanja prilikom konvertiranja kredita između stranaka. Stoga, sud je odbio zahtjev tuženika kako je pobliže označeno u toč. III. izreke.

16. Tužiteljica sukladno čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku ima pravo na naknadu opravdanih parničnih troškova u smislu čl. 155. Zakona o parničnom

postupku. Tužiteljica je uspjela u cijelosti s osnovom, dok je sa visinom uspjela 30,41 %, što čini njezin prosječni uspjeh od 65,20 %, dok je nasuprot tomu prosječni uspjeh tuženika 34,80 %, pa ostaje razlika od 30,40 % koji postotak od opravdanih troškova tužiteljice je istoj dužan naknaditi tuženik. Opravdani parnični trošak tužitelja imajući u vidu Tarifu o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika u nastavku teksta (OT) čine nagrade njegovu punomoćniku za: sastav tužbe 200,00 €, za sastav maksimalno 4 obrazložena podneska u iznosu od 200,00 € po podnesku po Tbr. 8. tč. 1. OT (04.10.2019., 23.10.2019., 18.10.2021 i 13.06.2023.), dok mu je sud za ostale podneske (14.10.2024., 03.02.2025., 19.02.2025. i 06.06.2025.) priznao nagradu kao za ostale po Tbr. 8. toč. 3. OT u iznosu od 50,00 €, po podnesku, jer se u prvostupanjskom postupku može priznati nagrada za maksimalno 4 obrazložena podneska. Nagrada za zastupanje na 6 raspravna ročišta iznosi 200,00 € po ročištu. Nagrada za sastav žalbe iznosi 250,00 € po Tbr. 10. toč. 1. OT. Na ime PDV-a na priznate nagrade punomoćniku tužitelja pripada iznos od 662,50 €. Tužitelj je platio sudsku pristojbu na tužbu, u iznosu od 127,55 €, te ista također čini njegov opravdan parnični trošak. Sudska pristojba na presudu iznosi 140,43 €, a kako tužitelj ima status potrošača to neće biti pozivan na plaćanje iste. Dakle, tuženik je dužan tužiteljici naknaditi 30,40 % od iznosa 3.580,48 € što iznosi 1.088,47 € te u cijelosti trošak vještačenja u iznosu od 600,00 € koji je snosila tužiteljica, a koji ulazi u opravdan trošak i nastao je bez obzira na razmjer njenog uspjeha u parnici, već je bitno da je ista uspjela. Dakle, tuženik je dužan naknaditi tužitelju, trošak od ukupno 1.688,47 €, a kako je i riješeno u izreci.

U Garešnici 23. srpnja 2026. godine

S U T K I N J A:

Dajana Gabud Jandoš

P O U K A : Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda nadležnom županijskom sudu, pismeno u tri primjerka.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Odvjetničko društvo Volić & Ružička & Cabadaj Cafuta d.o.o., Garešnica,
2. Odvjetničko društvo Glamuzina & Grošeta d.o.o., Zagreb

Broj zapisa: **9-3088b-21697**

Kontrolni broj: **01b53-e4fe8-71ff2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.